

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 11/04/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 851

“NGƯỜI CHÂN THẬT HỌC PHẬT, ÁC BÁO ĐẾN HỌ KHÔNG SỢ”

Người chân thật học Phật khi ác báo đến, họ cũng không sợ. Có rất nhiều đồng tu học Phật pháp khi ác báo đến thì cuống cuống chạy đi cầu thần, cầu quỷ vì họ nghĩ rằng Phật không còn linh, họ tưởng quỷ thần có thể giúp được họ nhưng làm sao mà giúp được. Sinh – Lão – Bệnh – Tử là định luật. Nghiệp báo của mỗi chúng sanh gọi là “*biệt nghiệp*”. Tạo nhân thì phải gặp quả chứ không thể có việc đã tạo nhân rồi mà không nhận quả. Người chân thật học Phật biết được rằng: Nghiệp quả đã tạo thì nhất định phải nhận lấy kết quả, ác nhân đã tạo thì nhất định sẽ phải nhận lấy quả ác, không thể nào tránh được.

Nhà Phật có câu: “*Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả*”. Bồ Tát rất sợ khi tạo nhân, rất dè dặt, chặt chẽ khi tạo nhân. Chúng sanh thì tùy tiện tạo nhân, khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật đều tưng tưng, tùy tiện theo tập khí của chính mình. Lúc tạo nhân thì họ bị tập khí sai khiến nên không biết sợ, nhưng khi gặp quả thì họ kêu than, đi cầu thần, cầu quỷ. Chúng ta thử quán sát xem: Trong quá khứ ta đã từng như vậy không? Trong hiện tại ta có đang như vậy không? Không khéo thì trong tương lai ta vẫn sẽ như vậy. Chúng ta phải cẩn thận! Đôi khi không phải là chính mình chủ động mà chúng ta bị số đông tác động. Khi đó hai - ba người, năm - bảy người xung quanh, vì nhiều người nói quá nên chúng ta tin theo họ, chúng ta bị sai sự bởi người khác nên không thể tự chủ được.

Hòa Thượng từng nhắc nhở: “*Trong mỗi chúng ta có 99,9% có nguy cơ rơi vào tà kiến*”. Chúng ta nghĩ rằng trước đây và hiện tại, chúng ta không rơi vào tà kiến nhưng tương lai, khi có nhiều tác động từ bên ngoài thì chúng ta có thể rơi vào tà kiến. Số lượng người học Phật rất đông, đi đâu chúng ta cũng thấy có Phật tử nhưng người chân thật học Phật, chân thật làm theo lời giáo huấn của Phật thì rất ít. Người làm theo giáo huấn của Phật thì có nhưng lại làm sai cho nên kết quả hoàn toàn trái ngược. Mỗi chúng ta phải phản tỉnh, ngày ngày phản tỉnh, giờ giờ phản tỉnh! Hòa Thượng nói: “*Phản tỉnh rồi lại phản tỉnh!*”. Chúng ta phản tỉnh đến mức độ cao như vậy mà vẫn sai phạm, nếu chúng ta không phản tỉnh thì sai phạm sẽ nhiều gấp bao nhiêu lần!

Hòa Thượng nói: “*Học Phật đơn giản là học giác ngộ*”, có nghĩa từng ngày, từng giờ, từng phút, chúng ta phải phản tỉnh. Người thường hằng phản tỉnh sẽ quán chiếu được, nhìn thấu được những lẽ đương nhiên. Lẽ đương nhiên là đã tạo nhân rồi chắc chắn phải nhận quả! Có rất nhiều người đã tạo nhân rồi nhưng lại muốn trốn tránh, không muốn nhận quả. Họ tạo nhân rồi mới biết sợ, chạy đi cầu Phật Bồ Tát để xin xỏ,

nịnh hót, hối lộ Phật Bồ Tát để cầu tai qua nạn khỏi. Đó là người còn tin Phật nhiều, nhưng đa phần mọi người chạy đi hối lộ, cầu quỷ thần. Cho nên trong bài học hôm nay, Hòa Thượng dạy: “**Người chân thật học Phật, ác báo đến họ không sợ**”. **Nghịch đến thì thuận nhận!** Dù hoàn cảnh trái ngược nhưng ta biết được rằng đó là quả báo mà ta phải nhận, do quá khứ, do trước đây ta không khéo tạo nhân thì giờ phút này ta phải nhận lấy quả báo này, không thể tránh được. Nếu ta biết được thì ta càng phải tích cực xả mình vì người, hi sinh phụng hiến, tích cực tích công bồi đức thì may ra ác báo đó sẽ nhẹ đi. Chúng ta không nên có thái độ khiếp sợ, có thái độ đi cầu thần, nịnh quỷ.

Hòa Thượng nói: “**Trên Kinh Phật thường nói: “Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả”. Khi chúng sanh gặp quả báo đến rồi thì khiếp sợ. Bồ Tát khi gặp quả báo đến thì không hề khiếp sợ vì họ biết được rằng sợ cũng không ích gì, sợ sẽ làm cho mọi việc trầm trọng hơn vì lúc sợ thì ai bảo gì chúng ta cũng làm theo, ai dạy gì chúng ta cũng nghe theo. Người thế gian đa phần dạy chúng ta những điều không tương ứng với giáo huấn của Phật Bồ Tát. Nếu chúng ta càng sợ thì lại càng sai phạm, mà càng sai phạm thì nghiệp nhân quả báo sẽ càng nghiêm trọng**”. Cho nên mỗi chúng ta đều phải hết sức định tĩnh! Khi nghịch đến thì phải có tâm thuận nhận và sáng suốt làm những việc cần làm.

Hòa Thượng nói trong bài học trước: “**Khi vận khí xấu có nghĩa là khuyết đức, vậy thì chúng ta phải tích cực tích công bồi đức, làm nhiều những việc tốt đẹp, làm nhiều những việc lợi ích tha nhân. Vậy thì chỗ tổn giảm, kém khuyết của chúng ta sẽ được bù đắp**”. Nếu chúng ta nghe theo những lời dạy của thế gian thì đa phần sẽ tạo thêm nghiệp, làm những việc sai trái, vậy thì đức đã khuyết lại càng thêm khuyết, khiến cho sự việc càng nghiêm trọng hơn!

Hòa Thượng nói: “**Khi quả báo đến thì Bồ Tát không sợ vì họ biết được rằng có sợ cũng không ích gì. Bồ Tát sợ cái gì? Họ sợ tạo nhân ác, họ sợ có niệm ác. Cho nên nói tu hành là ở ngay chỗ khởi tâm động niệm**”. Chúng ta phải hết sức lưu ý điều này! Tu hành là phải từ ngay chỗ khởi tâm động niệm.

Hàng ngày chúng ta thời khóa trước điện Phật, chúng ta nghĩ đó là thời khóa hành trì tốt nhất nhưng chúng ta lại không kiểm soát ngay khởi tâm động niệm của chính mình. Trong cuốn “**Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục**”, Hòa Thượng nói: Có những người sáng sớm vẫn đọc “**Kinh Vô Lượng Thọ**” từ phẩm 32 đến phẩm 37, buổi tối thì đọc phẩm thứ 6, miệng thì đọc rào rào nhưng không làm theo những điều dạy trong đó. Chúng ta chỉ đọc suông như vậy thì không có lợi ích gì. Có người một ngày tụng ba biến “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, một ngày niệm 10 vạn, 20 vạn câu Phật hiệu nhưng không kiểm soát khởi tâm động niệm của chính mình. Họ khởi tâm động niệm vẫn là “**tự tư tự lợi**”, khởi tâm động niệm vẫn là “**danh vọng lợi dưỡng**”, khởi tâm động niệm vẫn là hưởng thụ “**năm dục sáu trần**”, khởi tâm động niệm vẫn là “**tham, sân, si, ngạo mạn**”, nhất là ngạo mạn. Nhiều người ban đầu mới tu thì không ngạo mạn nhưng tu một thời gian thấy mình có tu rồi, có thâm niên, thấy mình là trưởng bối rồi thì ngạo mạn rầy đây. Họ tự cho mình là tài giỏi, không thấy có ai đáng để khen, thấy ai họ cũng chê. Người khác vừa nhìn vào đã thấy họ rất ngạo mạn.

Người dịch thuật làm năm đầu tiên có thể làm chưa tốt, năm thứ hai có thể vẫn còn sai, năm thứ ba vẫn còn chưa chuẩn xác, nhưng trải qua thời gian dài họ miệt mài làm 5 năm, 7 năm, 10 năm, 15 năm thì trong quá trình đó họ đã bỏ sung, bỏ túc, tự học và tự hoàn thiện rồi. Một năm đầu họ có thể làm sai, năm thứ hai có thể làm chưa chuẩn, năm thứ ba vẫn còn lệch lạc, nhưng đến năm thứ 4 bắt đầu khác, năm thứ 5 là khác, năm thứ 6 đã khác, năm thứ 10 đã hoàn toàn khác. Những bản dịch đã trải 10 năm, 15 năm thì đã có thời gian được tu sửa để hoàn thiện hơn. Thí dụ chúng ta học xong đại học thì có thêm 5 năm nghiên cứu sinh chuyên về một đề tài nào đó, sau 5 năm nghiên cứu sinh thì trình độ hoàn toàn khác.

Có người mới học vài năm, mới dịch thuật vài năm thì đã chê bai người khác. Đó chẳng qua là họ hạ người để tôn mình. Họ gần như họ chê bai hết các bản dịch. Họ nói “*Cảm Ứng Thiên*” bị dịch sai, “*Đệ Tử Quy*” bị dịch sai, “*Con đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc*” bị dịch sai, đĩa Hòa Thượng Tịnh Không bị dịch sai. Rất nhiều những đồng tu chúng ta tín tâm dễ dao động, vội chạy theo họ, vội nghe lời họ mà không biết họ chỉ là người mới học, mới dịch. Cho nên chúng ta phải cẩn thận!

Chiều hôm qua tôi vào trang web tinhkhongphapngu.net thấy có gần 15.000 lượt xem, có 49 người đang trực tiếp online, đến 12 giờ đêm thì có khoảng hơn 16.000 lượt xem. Số người nghe, người xem hàng ngày đông đến như vậy mà vẫn có người cho là dịch sai, dịch không chuẩn. Tôi muốn những bản dịch phải chuẩn hơn. Tương lai, tôi muốn những bài dịch đó phải được các Sư cô thẩm định, chỉnh lại rồi mới gửi bài cho bộ phận website để đăng lên trang web. Chúng ta là cư sĩ nên khi chúng ta làm thì họ có thể phê bình. Người xuất gia làm thì sẽ khác. Các Sư cô đang học tiếng Hán với tôi thông qua cuốn “*Pháp Sư Tịnh Không Gia Ngôn Lục*” nhưng tôi không xem họ là học trò mà tôi xem là họ là đồng học, tôi cùng học với mọi người. Hai bàn tay tôi giờ đây không còn đánh máy tính được nữa, tất cả hệ thần kinh của mười đầu ngón tay đã hoàn toàn bị thương tổn vì tôi đã sử dụng máy tính quá nhiều trong một thời gian dài nên tôi đã bị tước quyền hoàn toàn. Bây giờ tôi chỉ còn cách cùng học với mọi người, cùng dịch với mọi người. Mọi người chép và đánh máy ra. Sau khi tài liệu được thẩm định xong mới đăng lên trang web. Đây là Phật chúng tín.

Hòa Thượng nhắc: “*Tu hành là tu từ ở ngay nơi khởi tâm động niệm của chính mình chứ không phải là từ ở nơi hình tướng, từ ở những nơi thời khóa*”. Trước đây tôi đã nói với mọi người nhưng mọi người không tin. Tôi nói rằng thời khóa công phu ở trước Phật chỉ là thời khóa phụ. Vì một ngày bạn có một thời khóa, hai thời khóa công phu trước Phật. Một thời khóa kéo dài khoảng 1 đến 2 giờ đồng hồ. Một ngày có 24 giờ, vậy 20 giờ còn lại thì sao? Cho nên thời khóa chỉ là công phu phụ. Công phu chính là ở ngay trong đời sống thường ngày, ngay trong đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta, lúc chúng ta ăn, lúc chúng ta làm việc, lúc chúng ta đi ngủ. Tất cả khởi tâm động niệm hàng ngày của chúng ta mới là thời khóa chính. Thời khóa phụ nhưng là chính, thời khóa chính nhưng là phụ. Thời khóa phụ nhưng là chính vì chúng ta phải định ra thời khóa để kéo cái tâm mình lại. Thời khóa chính nhưng là phụ vì một ngày ta có 24 giờ

mà ta chỉ có 2 giờ thời khóa, nhiều lắm là 4 giờ thời khóa, 20 giờ còn lại là vọng tưởng. Vậy thì thời khóa chính lại là phụ vì thời gian tu tập ít quá. Cho nên chính lại là phụ, phụ lại là chính, nguyên do là như vậy.

Điều này chúng ta phải hết sức sâu sắc: **“Tu hành là ở ngay khởi tâm động niệm hàng ngày của chúng ta”**. Bồ Tát biết được cho nên các Ngài hết sức cẩn trọng, cẩn trọng từ ngay khởi tâm động niệm. Đối với tất cả những tạo tác, các Ngài kiểm soát rất cẩn trọng, tỉ mỉ. Còn chúng ta thì tùy tiện, rất tùy tiện. Công phu giỏi lắm thì chúng ta chỉ kiểm soát ở trên hành vi nhưng ở trên khởi tâm động niệm thì gần như là không.

Hòa Thượng nói: **“Người như thế nào là Bồ Tát? Người giác ngộ là Bồ Tát. Bồ Tát đối với “nhân” hết sức cẩn thận, nhất định chỉ tạo ra nhân thiện, nhất định không tạo ra nhân ác. Bồ Tát thì giác, chúng sanh thì mê muội. Chúng sanh mê hoặc điên đảo cho nên dám tạo ra nhân ác, dám tạo ra ác nghiệp, khi hậu quả hiện tiền rồi thì họ hối hận cũng không kịp. Cho nên trong Kinh nói: “Bồ Tát sợ nhân. chúng sanh sợ quả”**”.

Bồ Tát thì rất cẩn trọng từ ngay khởi tâm động niệm, còn chúng ta nếu giỏi lắm thì kiểm soát ngay nơi hành động tạo tác. Người kiểm soát được hành động tạo tác đã là rất khá. Nhưng hành động tạo tác chỉ là phân ngọn, khởi tâm động niệm mới là phân gốc.

Trước đây tôi có chia sẻ đề tài: **“Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không được gián đoạn”**. Phật tâm là tâm của Phật. Chúng ta phải giữ được tâm Phật, ta giữ tâm Phật thường hằng nơi ta thì ta mới học khởi tâm động niệm của Phật. Có rất nhiều người niệm Phật nhưng không có tâm Phật. Niệm Phật mà không có tâm Phật thì không tương ứng được với Phật. Tâm Phật là tâm vì chúng sanh mà lo nghĩ.

Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Cuộc đời chúng ta cần phải có một tấm gương”**. Đây là điều rất quan trọng nhưng chúng ta lại lơ là. Chúng ta muốn làm đúng thì phải nhìn vào tấm gương của Hòa Thượng. Ngài còn sống và ở ngay bên chúng ta. Chúng ta học theo Ngài, học theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát. Gốc tâm đã là tâm Phật rồi thì khởi tâm động niệm nhất định sẽ là lợi ích chúng sanh, là xả mình vì người, không có tự tư tự lợi.

Hòa Thượng nói: **“Bồ Tát khởi tâm động niệm luôn luôn kiểm soát hết sức chặt chẽ cho nên các Ngài không sợ ác báo. Ác quả đến thì họ biết là đó là do trong đời quá khứ chứ không phải do hiện tại, quá khứ đã tạo nhân thì bây giờ phải nhận quả. Bồ Tát rất sợ tạo nhân ác cho nên trong khởi tâm động niệm, lời nói việc làm, các Ngài tuyệt đối không tạo ác nghiệp, vậy thì đương nhiên sẽ không có ác báo. Chúng ta thì tùy tiện tạo ác nghiệp nhưng lại vô cùng khiếp sợ khi quả báo ác hiện tiền. Người chân thật học Phật, ác báo đến họ không sợ, “nghịch” đến thì thuận nhận vì đó là “báo”. “Báo” xong rồi thì sẽ hết nhưng trong lúc thọ báo họ không tạo nghiệp nữa”**”.

Chỗ này chúng ta phải đặc biệt chú ý! Chúng ta không khéo thì ngay trong lúc thọ báo lại tiếp tục tạo nghiệp, nếu chúng ta oán trời trách người thì chúng ta lại tiếp tục tạo nghiệp.

Có một anh chuyên đi giết bò. Anh làm thuê cho người khác, sau khi giết bò xong thì anh được nhận một bộ lòng bò giống như nhận tiền công. Anh xả thịt, lột da bò xong thì được lấy bộ lòng bò, bán bộ lòng bò cũng được mấy triệu. Khi anh sinh đứa con thứ nhất thì đứa con bị bệnh bại não. Anh giết một con bò không đủ tiền mua thuốc chữa bệnh cho con nên hàng ngày anh phải thức sớm hơn để giết hai con bò. Khi đó anh đến nhà tôi để hỏi tôi: “*Bây giờ con phải làm sao?*”. Tôi nói: “*Phải dừng lại ngay! Nhất định không được tạo ác nghiệp nữa! Anh có biết là anh đang tạo nghiệp nên anh phải thọ báo không? Nếu bây giờ anh không dừng lại, anh lại tiếp tục tạo nghiệp thì sẽ tiếp tục phải thọ báo. Tạo nghiệp là giết bò. Thọ báo là con trai bị bại não. Anh dừng lại thì may ra bệnh của con anh sẽ thuyên giảm, nếu anh tiếp tục tạo nghiệp sát như thế này thì con anh sẽ vĩnh viễn không khỏi bệnh*”. Thọ báo của anh là đứa con thứ nhất bị bại não, đứa con thứ hai của anh cũng có vấn đề về đầu óc.

Khổ nỗi chúng sanh trong thế giới Ta Bà này có những người không bao giờ dừng lại được việc tạo nghiệp, họ không đủ can đảm để vượt qua. Họ không có đủ nghị lực, không có đủ trí tuệ để vượt qua. Nếu họ dừng lại thì không có tiền mua thuốc, không có tiền để ăn. Cho nên có những người biết nhưng vẫn tạo nghiệp để rồi thọ báo, thọ báo rồi lại tạo nghiệp, tạo nghiệp rồi lại thọ báo, cứ luẩn quẩn không để gì mà dứt ra được, không thể dừng lại được.

Có một gia đình chuyên làm thịt heo quay, bán giá rất cao. Một ngày người ta đặt mấy con heo quay, ngày nào họ cũng bán rất nhiều thịt heo quay. Họ muốn dứt ra thì cũng phải mấy năm mới đủ can đảm để dứt ra. Khi anh đến hỏi tôi thì tôi không ngần ngại nói thẳng: “*Dừng lại ngay!*”. Nhưng tôi là Cư sĩ nên tôi nói thì họ không tin. Có rất nhiều người biết đến nhân quả nhưng cũng không khuyên anh ấy dừng lại.

Ngày trước khi tôi đi Phan Thiết đến thăm đạo tràng “*Vô Lượng Thọ*”. Đạo tràng của họ ngày ngày tụng “*Kinh Vô Lượng Thọ*” ở tầng trên, nhưng toàn bộ tầng 1 thì chuyên bán hải sản. Tôi nói: “*Làm ơn dừng lại luôn đi!*”. Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” từ phẩm 32 đến phẩm 37 nói về năm giới mười thiện. Giới đầu tiên là không sát sanh. Họ cho rằng họ không sát sanh, họ chỉ bán hải sản dạng đồ khô. Họ bán có tiền thì họ cúng dường, họ mua xe chở đồ đi làm từ thiện khắp nơi. Một thời gian sau, tôi có việc đi ngang ghé qua thì thấy bên cạnh gian hàng bán hải sản họ lại mở thêm một quầy rượu Tây. Tôi không còn gì để bàn với họ nữa! Đạo tràng ngày ngày tụng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, niệm Phật cầu vãng sanh mà ngày ngày phạm những tội cực trọng. Chưa nói đến việc họ bán rượu Tây nhưng rất có thể là rượu giả. Khi nhìn thấy vậy thì tôi biết nơi đó không khuyên được nữa rồi vì tôi khuyên nhưng họ cũng không nghe. Nhiều vị đã đến đấy nhưng không khuyên gì cả. Tôi là Cư sĩ, nếu nói cũng không ai nghe.

Chúng sanh tạo nghiệp thọ báo, thọ báo rồi lại tạo nghiệp. Ngay đến người ngày ngày tụng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, niệm Phật chờ vãng sanh mà không dám chuyển đổi nghề nghiệp tại vì lợi nhuận quá lớn. Họ cho rằng họ chỉ buôn bán thôi. Họ không biết rằng khi họ bán hết hàng, họ điện cho người ta: “*Hôm nay tôi bán hết cá nục khô rồi, tôi muốn nhập thêm!*”. Người kia lại gọi cho người ngư dân ngoài biển: “*Hết*

cá nục rồi, phải tích cực đánh bắt thêm nhiều cá nục vào!”. Vậy là họ gián tiếp sát sinh rồi. Chúng ta phải hết sức sáng suốt.

Hòa Thượng nói: ***“Bồ Tát thì có trí tuệ. Chúng sanh thì mê muội, mê hoặc điên đảo cho nên dám tạo nghiệp, dám tạo nhân ác nhưng đến khi ác báo hiện tiền thì mới khiếp sợ, hối hận cũng không kịp”***.

Mỗi chúng ta học Phật, Phật dạy rất rõ: **Đời sống của người Phật tử phải tuân theo Bát Chánh Đạo. Bát Chánh Đạo là Chánh Kiến, Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ, Chánh Nghiệp, Chánh Mạng, Chánh Tinh Tấn, Chánh Niệm, Chánh Định**. Chánh nghiệp là đời sống, nghề nghiệp phải chánh. Những việc liên quan đến giết hại chúng sanh, liên quan đến việc *“lường cân tráo đấu”*, những việc sai phạm pháp luật thì chúng ta không được làm.

Phật dạy chúng ta rất kỹ: Đời sống Phật tử phải y theo Bát Chánh Đạo, trong đời nhân xử thế thì phải Tứ Nhiếp Pháp, phải Lục Hòa. Nhưng chúng ta nghe rồi để đó, chúng ta cho rằng Phật nói cho người khác nghe chứ không phải là nói cho chính chúng ta nghe. Cuối cùng chúng ta học Phật không có lợi ích. Những người học Phật không có lợi ích lại khiến cho người ta nhìn vào rồi mất niềm tin với Phật pháp. Người ta nói: *“Đám người học Phật đó khổ quá! Te tua quá!”*. Trước đây có những đoàn từ thiện rất hoành tráng, đi làm từ thiện rất mạnh mẽ khắp miền Nam Bắc nhưng cuối cùng họ bị vỡ nợ, vỡ hụi. Việc này làm khiến cho rất nhiều người chần động. Tưởng chừng họ đang học Phật nhưng không phải như vậy! Họ chỉ mượn hình tướng, mượn danh nghĩa của nhà Phật để làm những điều sai trái.

Phật dạy người học Phật đời sống phải y theo Bát Chánh Đạo: ***Chánh Kiến, Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ, Chánh Nghiệp, Chánh Mạng, Chánh Tinh Tấn, Chánh Niệm, Chánh Định***. *“Chánh ngữ”* là không được nói dối, lời nói phải thuần chánh. *“Chánh nghiệp”* là nghề nghiệp phải chánh. Nghề nghiệp chánh thì tạo ra nhân thiện, nhân thiện thì chắc chắn sẽ tạo ra quả thiện. Tà mạng, tà nghiệp thì nhất định tạo ra nhân ác. Tạo nhân ác thì nhất định phải nhận lấy quả ác. Câu kết Hòa Thượng nói: ***“Người chân thật học Phật, quả báo ác đến họ không sợ. Họ nghịch đến thì thuận nhận vì đã tạo nhân thì phải nhận lấy quả”***. Phải trả xong món nợ này thì mới hết nợ, làm gì có việc không trả!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!

